

Радослав Линковски

Изповед

Със бедния – беден, със сития – сит.
Така ме запомниха дните.
Другар на поляни, на път и на рид,
на рибите волни в речките.

Не носех на рамо отровни стрели
и мрак от мъгливата есен.
Далеч от рояка на гневни пчели,
танцуваше моята песен.

И в тъмното ходех безкористен, прав,
през остри скали и търнаци.
Цветенцата росни на тихия нрав
ми бяха жалони и знаци.

В сърцето ми има от въгленче жар
и радост от дните хлапашки.
Затуй ми поднасят цветята нектар
и слънце от своите чашки.

КРАЙ

© Радослав Линковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9294>]